

Οι «μονοθεϊστικές» θρησκείες: Έχουμε τον ίδιο Θεό με τους μη Χριστιανούς; π. Βασιλείου Σακκά

«Οι Εβραίοι και οι Ισλαμικοί λαοί, και οι Χριστιανοί... αυτές οι τρεις εκφράσεις του ίδιου μονοθεϊσμού, μιλούν με τις αυθεντικότερες και αρχαιότερες, κι ακόμα με τις τολμηρότερες και πειστικότερες φωνές.

Γιατί να μην είναι δυνατό, το όνομα του ίδιου Θεού, αντί να προκαλεί αδιάλλακτη εναντιότητα, να οδηγεί μάλλον σε αμοιβαίο σεβασμό, κατανόηση και ειρηνική συνύπαρξη; Δεν θα έπρεπε η αναφορά στον ίδιο Θεό, στον ίδιο Πατέρα, χωρίς προκαταλήψεις στη θεολογική συζήτηση, να μας οδηγήσει μάλλον να ανακαλύψουμε μια μέρα αυτό που είναι τόσο προφανές, αλλά και τόσο δύσκολο – ότι είμαστε όλοι παιδιά του ίδιου Πατέρα κι ότι γι' αυτό είμαστε όλοι αδέρφια;»

Πάπας Παύλος ο 6^{ος}, La Croix, 11 Αυγ. 1970

Την Πέμπτη 2 Απριλίου 1970, μια μεγάλη θρησκευτική εκδήλωση έλαβε χώρα στη Γενεύη. Μέσα στο πλαίσιο εργασιών της δεύτερης Συνδιάσκεψης του «Συνδέσμου Ενωμένων Θρησκειών», οι αντιπρόσωποι δέκα μεγάλων θρησκειών είχαν προσκληθεί να συγκεντρωθούν στον καθεδρικό ναό του αγίου Πέτρου. Αυτή η «κοινή προσευχή» βασιζόταν στο ακόλουθο κίνητρο: «Οι πιστοί όλων αυτών των θρησκειών είχαν προσκληθεί να συνυπάρξουν **στη λατρεία του ίδιου Θεού!**» Ας δούμε αν αυτός ο ισχυρισμός είναι έγκυρος στο φως της Αγίας Γραφής.

Με σκοπό να εξηγήσουμε καλύτερα το θέμα, θα περιοριστούμε στις θρησκείες που έχουν ιστορικά ακολουθήσει η μια την άλλη με αυτή τη σειρά: **Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Ισλάμ**. Αυτές οι τρεις θρησκείες για την ακρίβεια, προβάλλουν αξιώσεις για κοινή καταγωγή: **ως λάτρεις του Θεού του Αβραάμ**.

Έτσι είναι μια πολύ διαδεδομένη γνώμη και καθώς όλοι αξιώνουμε ότι είμαστε απόγονοι του Αβραάμ (οι Εβραίοι και οι Μουσουλμάνοι κατά σάρκα και οι Χριστιανοί πνευματικά), έχουμε όλοι ως Θεό το Θεό του Αβραάμ και λατρεύουμε και οι τρεις μας (ο καθένας με το δικό του τρόπο, φυσικά) τον **ίδιο** Θεό. Και αυτός ο ίδιος Θεός συνιστά με κάποιο τρόπο το σημείο ενότητας και «αμοιβαίας κατανόησης» κι αυτό μας προσκαλεί σε μια «αδελφική σχέση», όπως τόνισε ο Μεγάλος Ραββίνος Δρ. Safran, παραφράζοντας τον Ψαλμό: «Ω, πόσο ωραίο είναι να βλέπεις αδέρφια να κάθονται μαζί...»

Μ' αυτήν την οπτική είναι φανερό ότι ο Ιησούς Χριστός, Θεός και άνθρωπος, ο Υιός ο Αιώνιος και Συνάναρχος με τον Πατέρα, η ενσάρκωση Του, ο Σταυρός Του, η ένδοξη Ανάστασή Του και η Δεύτερη και τρομερή Παρουσία Του – γίνονται δευτερεύουσες λεπτομέρειες που δεν μπορούν να μας εμποδίσουν από το να «συναδελφωθούμε» με αυτούς που τον θεωρούν ως «ένα απλό προφήτη» (σύμφωνα με το Κοράνι) ή ως «το γιο μιας πόρνης» (σύμφωνα με συγκεκριμένες Ταλμουδικές παραδόσεις)! Έτσι θα βάζαμε τον Ιησού το Ναζωραίο και τον Μωάμεθ στο ίδιο επίπεδο. Δεν ξέρω ποιος Χριστιανός άγιος του ονόματος μπορεί να το δεχτεί αυτό στη συνείδησή του.

Κάποιος μπορεί να πει ότι σ' αυτές τις τρεις θρησκείες, αν βάλουμε στην άκρη το παρελθόν, μπορεί κανείς να συμφωνήσει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ένα εξαιρετικό πλάσμα κι ότι είχε σταλεί από το Θεό. **Όμως για μας τους Χριστιανούς, αν ο Ιησούς Χριστός δεν είναι Θεός, δεν μπορούμε να τον θεωρήσουμε ούτε ως «προφήτη», ούτε ως «απεσταλμένο του Θεού», παρά μόνο ως ένα μεγάλο απατεώνα χωρίς σύγκριση, αφού διακήρυξε ότι ήταν «υιός του Θεού», κάνοντας έτσι τον εαυτό Του ίσο με το Θεό (Μαρκ. 14:61-62).**

Σύμφωνα με αυτή την οικουμενιστική λύση του υπέρ-ομολογιακού επιπέδου, ο Τριαδικός Θεός των Χριστιανών θα ήταν το ίδιο με το μονοθεϊσμό του Ιουδαϊσμού, του Ισλάμ, του αρχαίου αιρετικού Σαβελλίου, των συγχρόνων αντι-τριαδικών, και διαφόρων αιρέσεων τύπου «Πεφωτισμένων». Δεν θα υπήρχαν **Τρία Πρόσωπα σε Μία Θεότητα**, αλλά ένα Πρόσωπο, αμετάβλητο για κάποιους, ή που αλλάζει με επιτυχία «μάσκες» (Πατήρ – Υιός – Άγιο Πνεύμα) για άλλους! Και εν τούτοις κάποιος θα μπορούσε να υποκριθεί ότι αυτός ήταν «ο ίδιος Θεός».

Να κάτι που κάποιος θα μπορούσε να προτείνει αφελώς: «Παρά ταύτα υπάρχει για τις τρεις θρησκείες ένα κοινό σημείο: και οι τρεις ομολογούν **Θεό Πατέρα!**» Αλλά σύμφωνα με την αγία

Ορθόδοξη πίστη, αυτό είναι παράλογο. Πάντα ομολογούμε: «*Δόξα στην Αγία, Ομοούσιο, Ζωοποιό και Αδιαίρετο Τριάδα*». Πως μπορούμε να χωρίσουμε τον **Πατέρα** από τον **Υιό** όταν ο Ιησούς Χριστός διαβεβαιώνει ότι «*Εγώ και ο Πατέρας ένα είμαστε*»; (Ιω. 10:30) Και ο άγιος απόστολος και ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος, ο απόστολος της αγάπης, επιβεβαιώνει ξεκάθαρα: «*Αυτός που αρνείται τον Υιό, αυτός δεν έχει ούτε τον Πατέρα*» (Α' Ιω. 2:23).

Αλλά ακόμα κι αν και οι τρεις μας καλούμε το Θεό Πατέρα: τίνος είναι πραγματικά Πατέρας; Για τους Εβραίους και τους Μουσουλμάνους είναι ο Πατέρας των ανθρώπων στο επίπεδο της **δημιουργίας**: ενώ για μας τους Χριστιανούς είναι, πρώτα απ' όλα, «*πριν από τη θεμελίωση του κόσμου*» (Ιω. 17:24) «*ο Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού*» (Εφ. 1:3) και μέσω του Χριστού είναι Πατέρας μας «*κατ' υιοθεσίαν*» (Εφ. 1:4-5) στο επίπεδο της **λύτρωσης**. Τι ομοιότητα υπάρχει, λοιπόν ανάμεσα στη Θεϊκή Πατρότητα στο Χριστιανισμό και στις άλλες θρησκείες;

Άλλοι μπορεί να πουν: «*Αλλά ο Αβραάμ λάτρευε τον αληθινό Θεό· και οι Εβραίοι μέσω του Ισαάκ και οι Μουσουλμάνοι μέσω της Άγαρ είναι οι απόγονοι αυτού του γνήσιου λάτρη του Θεού*». Εδώ κάποιος θα πρέπει να ξεκαθαρίσει πολλά πράγματα: **ο Αβραάμ καθόλου δε λάτρευε το Θεό στη μορφή του απρόσωπου μονοθεϊσμού που τον λάτρευαν οι άλλοι, αλλά στην μορφή της Αγίας Τριάδας**. Διαβάζουμε στην Αγία Γραφή: «*Και ο Κύριος εμφανίστηκε σ' αυτόν στη βελανιδιά του Μαμβρή... κι αυτός υποκλίθηκε μέχρι το έδαφος*» (Γεν. 18:1-2). Υπό ποια μορφή λάτρευε ο Αβραάμ το Θεό; Με την απρόσωπη μορφή, ή με τη μορφή της Θεϊκής Ενιαίας Τριάδας; Εμείς οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί τιμούμε αυτή τη φανέρωση της Αγίας Τριάδας στην Παλαιά Διαθήκη κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν στολίζουμε τους ναούς μας με κλαριά που συμβολίζουν τις αρχαίες βελανιδιές, κι όταν τιμούμε στο μέσο τους την εικόνα των Τριών Αγγέλων, όπως την τίμησε ο Πατέρας μας ο Αβραάμ!

Η κατά σάρκα καταγωγή από τον Αβραάμ μας είναι άχρηστη αν δεν είμαστε αναγεννημένοι στο νερό του Βαπτίσματος, στην πίστη του Αβραάμ. Και η πίστη του Αβραάμ ήταν η πίστη στον Ιησού Χριστό, όπως έχει πει ο ίδιος ο Κύριος: «*Ο πατέρας σας ο Αβραάμ αισθάνθηκε αγαλλίαση διότι έμελλε να δει την ημέρα μου*» (Ιω. 8:56). Τέτοια ήταν επίσης η πίστη του προφητάνακτα Δαβίδ, ο οποίος άκουσε τον Ουράνιο Πατέρα να λέει στον Ομοούσιο Υιό Του: «*Είπε ο Κύριος στον Κύριό μου*» (Ψαλμ. 109:1· Πράξ. 2:34). Τέτοια ήταν η πίστη των «*τριών παιδών εν τη καμίνω*», όταν σώθηκαν από τον «*Υιό του Θεού*» (Δαν. 3:25)· τέτοια και η πίστη του αγίου προφήτη Δανιήλ, ο οποίος είδε το όραμα των δύο φύσεων του Ιησού Χριστού στο μυστήριο της ενσάρκωσης, όταν ο Υιός του ανθρώπου ήρθε στον Αρχαίο των Ημερών (Δαν. 7:13). Γι' αυτό και ο Κύριος, απευθυνόμενος στους (βιολογικά αδιαφιλονίκητους) απογόνους του Αβραάμ, είπε: «*Αν ήσασταν τα παιδιά του Αβραάμ, θα κάνετε τα έργα του Αβραάμ*» (Ιω. 8:39), και τα έργα αυτά είναι «*να πιστέψουν σ' Αυτόν που έστειλε ο Θεός*» (Ιω. 6:29)

Ποιοι λοιπόν οι απόγονοι του Αβραάμ; Οι κατά σάρκα γιοι του Ισαάκ, ή οι γιοι της Άγαρ της Αιγύπτιας; Είναι ο Ισαάκ ή ο Ισμαήλ οι απόγονοι του Αβραάμ; Τι διδάσκει η Αγία Γραφή με το στόμα του θείου Αποστόλου; «*Στην περίπτωση του Αβραάμ, οι υποσχέσεις δόθηκαν σ' αυτόν και στον απόγονό του. Δεν λέει, "και στους απογόνους", σαν να επρόκειτο περί πολλών, αλλά περί ενός· "και στον απόγονό σου", ο οποίος είναι ο Χριστός*» (Γαλ. 3:29). **Είναι εκεί, στον Ιησού Χριστό, που ο Αβραάμ έγινε πατέρας πολλών εθνών** (Γεν. 17:5· Ρωμ 4:17).

Μετά από τέτοιες υποσχέσεις και τέτοιες διαβεβαιώσεις, τι νόημα έχει η σαρκική καταγωγή από τον Αβραάμ; Σύμφωνα με την Αγία Γραφή, ο Ισαάκ θεωρείται ως το **σπέρμα** ή ο **απόγονος**, αλλά μόνο ως **εικόνα του Ιησού Χριστού**. Αντίθετα με τον Ισμαήλ, (το γιο της Άγαρ. Γεν 16:1), ο Ισαάκ γεννήθηκε στην θαυματουργική «ελευθερία» μιας στείρας μητέρας, σε μεγάλη ηλικία και ενάντια στους νόμους της φύσης, παρόμοια με το Σωτήρα μας, ο οποίος γεννήθηκε από μια Παρθένο. Ανέβηκε το λόφο του Μορία όπως ο Ιησούς ανέβηκε το Γολγοθά, κουβαλώντας στους ώμους του τα ξύλα της θυσίας. Ένας άγγελος έσωσε τον Ισαάκ από το θάνατο, ακριβώς όπως ένας άγγελος κύλισε την πέτρα του μνημείου για να μας δείξει ότι ο τάφος ήταν άδειος, ότι ο αναστημένος δεν βρισκόταν πια εκεί. Την ώρα της προσευχής, ο Ισαάκ συνάντησε τη Ρεββέκα στο λιβάδι και την οδήγησε στη σκηνή της μητέρας του Σάρας, όπως και ο Ιησούς θα συναντήσει την Εκκλησία Του στα σύννεφα για να τη φέρει στα ουράνια σκηνώματα, τη Νέα Ιερουσαλήμ, την πολυπόθητη πατρίδα.

Όχι! Δεν έχουμε τον ίδιο Θεό με τους μη Χριστιανούς! Το απολύτως ουσιώδες – εκ των ων ουκ άνευ – για να γνωρίσουμε τον Πατέρα, είναι ο Υιός: «*Αυτός που έχει δει εμένα, έχει δει τον Πατέρα· κανείς δεν έρχεται προς τον Πατέρα, παρά μόνο μέσω εμού*» (Ιω. 14:6,9). Ο Θεός μας είναι

έναν Θεό ενσαρκωμένο, τον οποίο «έχουμε δει με τα μάτια μας κι έχουμε αγγίξει με τα χέρια μας» (Α' Ιω. 1:1). Ο άυλος έγινε υλικός για τη σωτηρία μας, όπως λέει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, κι έχει **αποκαλυφθεί** σε μας. Αλλά τότε αποκαλύφθηκε στους σημερινούς Εβραίους και Μουσουλμάνους, έτσι ώστε να υποθέσουμε πως γνωρίζουν το Θεό; Αν έχουν μια πλήρη κατανόηση του Θεού έξω από τον Ιησού Χριστό, τότε ο Χριστός ενσαρκώθηκε, πέθανε και αναστήθηκε ματαίως!

Σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού, δεν έχουν ακόμα έρθει πλήρως στον Πατέρα. Έχουν κάποια ιδέα περί Θεού, αλλά αυτή η ιδέα δεν περιλαμβάνει την πλήρη αποκάλυψη του Θεού που δόθηκε στον άνθρωπο δια του Ιησού Χριστού. Για μας τους Χριστιανούς, ο Θεός είναι **ασύλληπτος, ακατανόητος, απεριγράπτος και άυλος**, όπως λέει ο Μέγας Βασίλειος. Για τη σωτηρία μας έγινε (στο βαθμό που είμαστε ενωμένοι μαζί Του) συνειλημένος, περιγραπτός και υλικός, εξ αποκαλύψεως στο μυστήριο της ενσάρκωσης του Υιού Του. Σ' Αυτόν ας είναι η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν. **Και γι' αυτό ο άγιος Κυπριανός της Καρχηδόνας λέει ότι όποιος δεν έχει την Εκκλησία για Μητέρα, δεν έχει το Θεό για Πατέρα!**

Μακάρι ο Θεός να μας διαφυλάξει από την αποστασία και από τον ερχομό του Αντιχρίστου, τα προκαταρκτικά σημεία του οποίου πολλαπλασιάζονται μέρα με τη μέρα. Μακάρι να μας προστατέψει από τη μεγάλη θλίψη, την οποία ούτε και οι εκλεκτοί δεν θα είναι σε θέση να υπομείνουν δίχως τη χάρη Εκείνου που θα μικρύνει αυτές τις ημέρες. Και μακάρι να μας προστατέψει διατηρώντας μας στο «μικρό ποίμνιο», το «υπολειπόμενο σύμφωνα με την εκλογή της χάρης», έτσι ώστε σαν τον Αβραάμ να μπορέσουμε να αναγαλιάσουμε στο φως του προσώπου Του, με τις πρεσβείες της Παναγίας Μητέρας του Θεού και Αειπαρθένου Μαρίας, όλων των κατοίκων του ουρανού, των νεφών των μαρτύρων, προφητών, ιεραρχών, ευαγγελιστών, και ομολογητών που έμειναν πιστοί μέχρι θανάτου, που έχυσαν το αίμα τους για το Χριστό, που μας απέκτησαν με το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού στα νερά του Βαπτίσματος.

Είμαστε τα παιδιά τους – οπωσδήποτε αδύναμα, αμαρτωλά και ανάξια· αλλά δεν θα τείνουμε τα χέρια μας προς ένα **ξένο θεό!** Αμήν.

π. Βασίλειος Σακκάς
La Foi Transmise, 5 Απριλίου 1970

Υπόμνημα ΛΜΔ (2006):

Γιατί θα πρέπει να υπάρχει ενιαία θρησκεία στην προωθούμενη Παγκοσμιοποίηση; Ή αν θέλετε **γιατί δεν σταματά το θέμα, στην ειρηνική πολιτική συνύπαρξη των θρησκειών;** Γιατί οι πολιτικοί πιέζουν για διαθρησκευτικούς διαλόγους και πανθρησκευτική συνείδηση που σημαίνει υποσκέλιση των δογμάτων των θρησκειών, υποβιβασμό τους σε δεύτερο επίπεδο ή μάλλον πλήρη κατάργησή τους, σε σχέση με την ωραιοποιημένη αλλά κούφια ιδέα της **πανθρησκείας;**

Η πανθρησκεία για να επιτευχθεί χρειάζεται να αλλοιωθούν βασικά δόγματα της κάθε θρησκείας, οπότε ή δεχόμαστε ότι:

- ❖ έως τώρα δεν υπήρχε καμιά θρησκεία αυτοδύναμα αληθινή, ή
- ❖ ότι αληθινή θρησκεία υπάρχει μεν, αλλά πρέπει και αυτή να υποβιβαστεί σε απλή υπηρέτρια της ισοπεδωτικής πανθρησκείας. Οι Χριστιανοί όμως που το αποδέχονται αυτό είναι αποστάτες της πίστεώς τους, η οποία είναι, όπως δια θαυμάτων πολλών επιβεβαιώνεται, Θεόπνευστη και μοναδική (μία Αγία).

Ο διοργανωτής του συνεδρίου, το Βατικανό και ο πάπας, μας βάζει στη σκέψη ότι η παπική εκκλησία φίλτραρε τότε, και συνεχίζει να φιλτράρει και σήμερα, τα μυαλά των αφανών κέντρων εξουσίας, και των πολιτικών, με τη σκέψη ότι χρειάζεται αυτή η ενοποίηση των θρησκειών, δηλ. η παραγνώριση των αρχών και δογμάτων τους. Σαν αγαθό επιδιωκόμενο αποτέλεσμα προβάλλεται η ειρήνη των λαών και η ασφάλεια! Όμως έτσι η παπική εκκλησία είναι η πρώτη αρχι-αποστάτρια εκκλησία, η πρώτη που προτείνει σε όλες τις Χριστιανικές εκκλησίες και άλλες θρησκείες την καταπάτηση των αρχών τους, χάριν του εγκοσμίου συμφέροντός της, να τοποθετήσει, με την ευλογία του πολιτικού κατεστημένου, σαν αρχηγό των θρησκειών τον πάπα, για να διοικεί πλέον από καθέδρας, κάθε θρησκευόμενο άνθρωπο του πλανήτη!! (Οι συναντήσεις της Ασίζης το επιβεβαιώνουν).

Λεόντιος Μοναχός, Ι. Μ. Αγίου Διονυσίου, Άγιον Όρος